snarere sige. Der kastes derved en Skygge over de kvindelige Lærerkræfters Arbejde, som om det ikke fuldt ud kunde maale sig med det, man kan forlange af normale, mandlige Lærerkræfter. Det forekommer mig, at der er al mulig Grund til at stille Mænd og Kvinder ens, naar Opgaven, der skal løses, er ganske den samme, og Betingelserne for at løse den er til Stede i samme Grad. Dette Forslag forekommer mig endda at gaa et Skridt videre, end man hidtil har været vant til. Hvis jeg ikke tager meget fejl, har man ikke hidtil lønnet Kvinder i de øverste Stillinger ringere end Mænd i tilsvarende Stillinger. Mon jeg tager fejl, naar jeg siger, at et Overlægeembede ved Aandssvageanstalten ved Aalborg, beklædt af en Kvinde, lønnes, som det vilde blive, hvis det var beklædt af en Mand, og mon det ikke ogsaa er Tilfældet, at en Hospitalsforstanderske paa en Anstalt ved Aarhus lønnes som en Mand, eller mon Arbejdsløshedsinspektøren, som i dette Øjeblik er en Kvinde, lønnes ringere, end en Mand vilde blive lønnet i samme Stilling? Jeg tror det ikke. I alt Fald ved jeg, at i København lønnes en kvindelig Skoleinspektør akkurat paa samme Maade som en mandlig, og at en kvindelig Viceskoledirektør, som vi i Øjeblikket har i København, lønnes med ganske den samme Løn som hendes mandlige Kolleger. Det er altsaa i Virkeligheden saaledes, at for saa vidt en Forstanderinde her skal lønnes ringere end en Forstander, vil dette sige et Tilbageskridt i Forhold til, hvad der maa siges at være almindelig Praksis i saadanne overordnede Stillinger. Jeg henleder Opmærksomheden derpaa, ikke fordi jeg nærer nogen forfængelig Indbildning om, at der i dette Øjeblik i denne Sag kan gøres nogen Forandring, men fordi det forekommer mig at være af Betydning, at man ikke slaar sig til Ro med den Tanke, at nu er det en Gang saaledes, at Kvinder skal lønnes ringere end Mænd, selv om man anerkender, at de løser de samme Opgaver og gør det med samme Dygtighed.

Ejsing: Overfor de sidste Udtalelser af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Trier) vil jeg gøre opmærksom paa, hvad der staar i § 3, at de vedkommende Stillinger lønnes i Henhold til den Lov, vi vedtog i 1916, i hvilken er nævnt Lærerpersonalet ved Seminarierne, Forskoleseminariet i Vejle og, saa vidt, jeg husker, Adjunkterne ved Sorø Akademi og de lærde Skoler. Der er dér gjort den samme Forskel som her. Sagens Realitet skal jeg ikke indlade mig paa, men jeg vil kun gøre opmærksom paa, at for Tiden er det et Spørgsmaal, om hvilket der forhandles meget i den nedsatte Lønningskommission, og at Spørgsmaalet er af meget vidtrækkende Betydning, ogsaa økonomisk, saa at det ikke er saa lige til. Men det glæder mig, at det ærede Medlem ikke vil rejse nogen Strid om det denne Gang; saa slipper vi jo nemt over det.

Trier: Der staar i § 3, at Lærere (Lærerinder) og Forstander (Forstanderinde) lønnes efter de i Lov af den og den Dato givne Bestemmelser, og der tilføjes: „dog saaledes, at Lønnen for en Forstanderinde og en Lærerinde ikke kan overstige“ .... o. s. v. Det plejer at betyde, at man gør en Undtagelse fra de Bestemmelser, man henviser til; ellers skulde der ikke have staaet: „dog saaledes, at“, men: „saaledes at“. Maaske er det en Fejl i Affattelsen af Lovforslaget, men Affattelsen giver Anledning til at tro, at hvis man uden videre fulgte Bestemmelserne i Loven af 22. April 1916, vilde denne Forskel ikke være fremkommet. — Naar det ærede Medlem sagde, at en Lønningskommission i Øjeblikket beskæftiger sig med denne Sag, og at derfor skulde man ikke forandre noget, vil jeg dertil svare, at jeg har jo ogsaa af den Grund ment, at der ikke var Anledning til praktisk at stille noget Forslag i dette Øjeblik, men jeg kan paa den anden Side ikke ret vel indse, hvorfor man, naar en Lønningskommission beskæftiger sig med Sagen, netop afviger fra Praksis paa et saadant Omraade, og det gør man, naar man lønner Indehaveren af en overordnet Stilling ringere, fordi det er en Kvinde, medens man i andre overordnede Stillinger ikke gør denne Forskel, som jeg har paavist Eksempler paa. Jeg mener, at man netop ogsaa paa dette Punkt skulde blive ved det bestaaende, indtil Lønningskommissionen var færdig.

Undervisningsministeren (Kejser-Nielsen): .... I Anledning af den Strid, der sidst blev ført mellem det ærede 6te kongevalgte Medlem (Trier) og det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Ejsing), vil jeg sige, at det er ikke rigtigt, naar det ærede 6te kongevalgte Medlem udtaler sig saa stærkt om en almindelig Praksis. Det er ganske rigtigt, at der findes enkelte i overordnede Stillinger — jeg kunde foruden dem, det ærede Medlem nævnede, ogsaa have nævnt f. Eks. Førstelærerembederne paa Landet, hvis man vil kalde dem overordnede Stillinger —, hvor Kvinderne lønnes paa samme Maade som Mændene. Men i den Lov, som det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds nævnede, er der ganske udtrykkelig givet Lønningsregler for Seminarielærere, foruden for andre, og det vilde da være ganske urigtigt, hvis vi ikke fulgte de Regler. Dersom man her havde fulgt andre Regler, vilde man derved have ændret den Lønningslov, og der er udtrykkelig den Gang taget det Forbehold, at det sidste Lønningstillæg, de sidste 400 Kr., ikke er blevet indført for Kvindernes Vedkommende. Jeg kan ogsaa godt oplyse det ærede Medlem om, hvad det var, der i det andet høje Tings Udvalg bevirkede, at man ikke tog dette sidste Løntillæg med, det var den Omstændighed, at der fandtes en Opgørelse, som viste, at Kvinderne i deres Arbejdstid havde haft noget mere Sygelighed end Mændene, det var Grunden til, at de sidste 400 Kr., det sidste Løntillæg, ikke kom Kvinderne til gode. Men naar der er en Lønningslov for Seminarierne, hvor der udtrykkelig er gjort den Forskel, og den samme Forskel er gjort ogsaa med Hensyn til andre i Staten ansatte, baade for lavere lønnede og for de højest lønnede, vil det være nødvendigt at gøre samme Forskel i denne Lov, indtil man eventuelt ved Lønningskommissionens Arbejde kan faa ophævet denne Forskel mellem Mænds og Kvinders Lønninger, som jeg for mit Vedkommende i og for sig ogsaa vilde anse det for rigtigt at faa hævet.

Vi skal senere komme tilbage hertil.